

I 2.

3. : O! wie schön ist die Welt mit dir,
wie schön ist die Welt mit dir;
wie schön ist die Welt mit dir;

Der soll — auf die Augen der Himmeln war
 halt —
 „En halt, wärs hundert ar zu sehn,
 „Den Hellen für hellein Europa an Haff,
 „Zu Haff den von der hoch p Himmeln Haff
 „Hans brachder dem Himmeln zu sehn.

10.
 An hohe den gamle sin høftimninga frop,
 Ett bga på himlen han fälte,
 En lyfate händerna andäktigt opp
 Och fader: "Gud fpråk de bin Carl och ditt
 hopp:
 "Men skall är ett edfvarnes näste.

9.
 "Ditt bivermod Hore snart umgälla skall,
 "Förghäpades omgjordad af bergin;
 "Guds Skampar ren flytia — snart hundar
 "Och segrens fana på Åsingar och Hall
 "Snart swalar med blagula sårgin."

„Och förre att blott vinnna tiden;
 „Ären nu lita ivi, under vapens brast,
 „Jda Gud — värta Gamlar — war räddvika
 — sa sat —
 „Och ljunga som Liden i sittiden.

8.
"Man könnte doch sagen es ist noch
früher, ja!"

7.
 "Nur allzufrühe Stung willt i' frey,
 "Ein Son od' iust solt gema spara;
 "San erode, son for ester Ewast monna
 "sed,
 "D' b'geben of isien, iust son p' in ed,
 "D' sag b'warten list aller sara.

6.
 3: Hört du es Gubbe! Nur Aja, Thor für
 Ach bündere sich Thor in still Eder!
 4: Kannst du wer es — ja hör du — o hör
 5: Und wech mit Aere im Lampenstoch für,
 6: Und bieder den fieder emot bieder.

5.
 „Nag kommt sein Frieden — meß dich war
 „Frei!
 „Zer ist für seinen Tag rufte;
 „Zu war ist für seinen Tag
 „Zur.“
 „Zur beide dem ganzen in sich selbst und,
 „Zur ist der Fortschritt ist.“

De haſt ſich ſo bald homum ſie nara
 En llingſtem, wäpnd — ſie ſit ſien
 hant arm,
 Com haſt wögen ſich der hant ſtande barm,
 Dand ſo wöde barm ſich nara.

hvad han säger. Som fordom i den hida
Nord, Hans handslag gäller mer än ord.

5. En Krigsman en belåten man, Han
bergar sig så godt han kan. Bland tiiflar
vårer väl hans gröda, Men hurtigt mod
år daglig föda; Fartväl med sorger och med
nöd! Sjelf tolfte Carl åt mögladt bröd.

6. At Krigarn ära, om han så Till
målet vill sin bana gå! I lifwet skall han
vinna heder, Och när han går i grafwen ne-
der, Då dufkar mången tyst derwid: Du
tappte Krigsman, sof i frid!



GS 433

Twenne Wacra

W i d r,

Den Fdrsta:
Fjell, Gubben.

Den Andra:
Krigsmannasång.



Edt he b o r g,
tryckte hos Samuel Norberg, 1839.

4. En Stridsman är en trofast man,
han har sin svärd i sin hand,
han har sin sköld på sin bröst,
han har sin hjälm på sin hjälm,
han har sin rustning på sin kropp,
han har sin vapen på sin hand,
han har sin färd på sin färd,
han har sin död på sin död.

3. En Stridsman är en ädel man,
han har sin svärd i sin hand,
han har sin sköld på sin bröst,
han har sin hjälm på sin hjälm,
han har sin rustning på sin kropp,
han har sin vapen på sin hand,
han har sin färd på sin färd,
han har sin död på sin död.

2. En Stridsman är en tappert man,
han har sin svärd i sin hand,
han har sin sköld på sin bröst,
han har sin hjälm på sin hjälm,
han har sin rustning på sin kropp,
han har sin vapen på sin hand,
han har sin färd på sin färd,
han har sin död på sin död.

1. En Stridsman är en kunnig man,
han har sin svärd i sin hand,
han har sin sköld på sin bröst,
han har sin hjälm på sin hjälm,
han har sin rustning på sin kropp,
han har sin vapen på sin hand,
han har sin färd på sin färd,
han har sin död på sin död.

•Svårsvinningsbarn

13. "Men då må du tro — när han höjde sitt
svärd,
"Då skulle du sagt att förgåfves en värld
"Sick honom till mötes att strida.

13.
"Men, Ungling! du bleknar — ditt äga blir
matt,
"Som släckande lågan det brinner;
"Lägg ner dig på mossan — blif hos mig i
natt
"Och jag dina sår vill förbinda, så att
"Ditt blod icke mer dig förtinner.

14.
"Vid gryningen skall i din rustning du stå,
"Och ila din post att bewaka.
"O! hälsa Carls Buzar och bed dem gå på,
"Och säg att de rida fått stryk af de blå,
"Så långt jag kan minnas tillbaka."

15.
Och morgonen kom; och den linge försvann
Då snart hördes smattrande dunder.
Den gamle af längtan och hånrykning brann,
Från bergstryggens höjd såg helt tydligt nu
han,
En strid som begyntes derunder.

16.
Som Lejon mot Lejon, man röt och man
drog.
"De blå" — sade Gubben — "bli baska."
Och



Fjell, Gubben.

Långt upp uti Noerden på fjellryggens topp,
Der stormarne ryta förfärligt,
Dit vandrarens steg sållan hittade opp,
Der midsommarns Sol ej går ner i sitt lopp,
Men Carlwagnen glindrar så härligt. —

2.
Der satt på sin tröstel, en mossbevårt håll,
En Kämpa från urminnes tider;
I håliga klippan han hade sitt tjall,
Bad förr än han somnat till Gud hvarje
qväll,
Och drömde om forntidens strider.

3.
"Ser tjog (så han talte) i qväll fyller jag
(Ett räkningssätt efter hans wana):
"Jag tackar dig Gud! för hwarit år — för
hwar dag
"För ärt dem jag fått uti blodiga slag
"På ärens och segrarnes bana."

4.
Hans bön war ej längre — men hjerlig och
warm —
Då